

nævnes Lov, og deraf er det forunderlige Phænomen opstaaet, at man nu ligesom har døbt en saadan Bestemmelse, som vi vilde kalde Lov, med Forordnings Navn; men ingen Domstol vilde, dersom ellers denne Forordning var gyldig, et eneste Dieblisk betænke sig paa at anvende den og erkjende, at den krævede ubetinget Lydighed.

Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst har vendt sig til det Spørgsmaal, om det var klogt eller rigtigt at fremkomme med en Action, naar han har karakteriseret det under sidste Sæssion fremkomne Forslag til Action som udgaaet af en urolig, heftig, ved Omstændighederne frembragt Bevægelse, saa foreskommer det mig ikke, at denne Anke er grundet; jeg troer ikke, at der aabenbarede sig nogen stor Lidenskabelighed under de Forhandlinger, der fandt Sted, da Rigsretsactionen sidst blev forhandlet og vedtagen; navnlig troer jeg ikke, at en saadan Anke kan ramme den ærede daværende Forslagsstiller, da han netop med fuldkommen Lidenskabsløshed behandlede det hele Spørgsmaal, og stillede sig paa Lovens Standpunkt, aldeles uafhængig af andre Hensyn. Men, hvad enten der var Lidenskabelighed tilstede dengang eller ikke, saa er det jo klart, at Forholdene have saaledes forandret sig, at vi nu, med fuldkommen No. kunne forhandle Sagen og prøve ethvert andet Forslag, som i denne Anledning fremkommer. Der er ingen vieblikkelig Fare paasæde, der er ikke de Grunde til at frygte som tidligere; og jeg maa tilstaae, at, skulde jeg følge min personlige Følelse, vilde jeg, efterat Ministeriet nu er afgaaet, stemme for, at Actionen bortfaldd. Disse Mænd ere ikke her tilstede for at forsvare sig; eengang afgaaede ere de maaskee uskabelige; de vilde ved at stilles for Domstolene muligt faae Medlidenshedsfølelsen for sig, naar Dommen faldd mod dem, og der kunde saaledes være mange Grunde for at forlade Actionen; men, ligesom den ærede Rigsdagsmand ikke har været heldig i sin Afstillelse mellem Betydningen af en Lov og en Forordning, saa har han heller ikke været heldig i at vise, hvorledes vi kunne vedblive vort constitutionelle Arbejde, navnlig for Fællesforfatningen, ugenerte af denne Forordning.

Det er mig umuligt at forstaae, hvorledes Vanskelighederne ved Forordningen saaledes skulde forsvinde, og, uagtet jeg villigt vil indrømme, at der kan fremkomme ministerielle Erklæringer, at den hele politiske Stilling kan blive af den Natur, at ogsaa jeg foreløbigt vilde frasælde Actionen, saa maa jeg tilstaae, at jeg vilde gjøre det med allerførste Betænkelse, fordi de Færer, der kunne reise sig deraf, og de Vanskeligheder, der navnlig kunne reise sig deraf for Ministeriet, ville være af den allerførste Betydning. Det maa erindres, at der bag Forordningen af 26de Juli 1854 aabenbart staaer Voldsbehandlingen, thi det er en Umulighed, at to Forfatninger kunne staae i længere Tid overfor hinanden — en Rigsdag med en constitutionel Myndighed i Fællesanliggender, et Rigsraad med deels raadgivende og deels lovgivende Myndighed i Fællesanliggender, — uden at der opstaaer et fuldstændigt Anarchie i Staten (Hør!). Det constitutionelle Arbejde kan umuligt i længere Tid gaae med de to Forfatninger; et Ministerium kan saare let møde saadanne Vanskeligheder paa sin Vej, at det maa sprænge den ene eller den anden af disse Forfatninger. Faren er vistnok i een Henseende bleven langt mindre, ja fuldkommen fjernet, vil jeg endog sige, fordi vi maae være forvisede om, at det nuværende Ministerium vil gaae legalt tilværts, men, idet vi ere forvisede derom, maae vi ogsaa erindre, at denne Forordning paalægger et Baand, som kan berede meget store Vanskeligheder. Det maa erindres, at der fra Rigsraadets Side fordres Raad i alle Fællesanliggender. Lader os nu blot tage et Exempel, hvorledes den praktiske Gång af vor Udvikling vil blive. Vi ville for Exempel tage Finantsloven. Denne indbefatter, foruden hvad der er særligt for Kongeriget, en heel Deel Fællesanliggender, og denne Finantslov skal være vedtagen inden 1ste April. Det vil være meget vanskeligt for Rigsdagen inden Begyndelsen af Marts at fuldføre sit Arbejde. Hvis Regjeringen, naar Rigsdagen er til Ende med sit Arbejde, til den Tid ansaae sig forpligtet til at forelægge Finantsloven for Rigsraadet, ifølge Bestemmelserne i Forordningen af 26de Juli, saa vil det meget let komme